

[Jøfsen Christensen.]

Tid kom op i en Pris, der slet ikke har kunnet opnaas siden.

Det, som det hele kommer an paa i denne Sag, er Pristfastsættelsen. Flertalspartierne har over for alt det andet stillet sig forhandlingsvillige; det gælder Bestemmelserne vedrørende Kornnævnets Sammensætning, det gælder, hvis det endelig skal være, § 9, og det gælder mange andre Ting. Men det, som vi mener, vi ikke kan fralade, og det, som det ogsaa stod paa under Forhandlingerne hele sidste Sommer, er at faa fastsat en fornuftig Grundpris paa Korn her i Landet, uden at det kan siges, at man derved gaar nogens Interesser for nær.

Hvis man saa vil spørge, om det vil føre med sig, at de, der i Øjeblikket køber Korn til Svineproduktion, og de, der køber Korn til Brødbagning, og de, der køber Korn til Hønsfoder, kommer til at lide Uret ved den Pris, der fastsættes, fordi de ikke gennem det, som de bruger Kornet til, kan faa Kornprisen betalt, vil jeg derom sige, at denne Situation kommer aldeles ikke til at foreligge, hvis dette Lovforslag gennemføres. Forholdet er det, at man under Møllernes Behandling af Kornet, under Bageriernes Behandling af Melet og under Salget af Brødet selvfølgelig alle Vegne har sine paa Forhaand fastsatte Avancer, uanset hvor Raaproductets Pris ligger, og disse Avancer er beregnet paa en saadan Maade, at det, Landbruget her forlanger, er saa beskædent i Forhold til disse andre Priser, som det overhovedet kan være. Landbruget er udelukket fra at bestemme, at Varen skal koste det og det, at Arbejdet med at fremskaffe den skal betales med det og det, men det er ingen af de andre Faktorer. Der kunde snarere være Grund til ogsaa efter sagkyndige Udtalelser fra Bagerside over for mig om Udgifterne, hvis denne forhøjede Kornpris bliver vedtaget, at indføje en Bestemmelse i Loven om, at Brødprisen ikke maa stige. Omkostningerne ved Forarbejdning af det Product, her er Tale om, er saa høje, set i Forhold til, hvad Landbruget faar ud af Kornprisen, at det vilde være fuldkommen meningsløst at tale om, at det skulde være berettiget at forhøje Brødpriserne. Og naar man ved at købe Korn til 14—15 Kr., naar det kommer højt, er i Stand til i Øjeblikket at faa 25 Kr. for hver Tønde ved at sælge Korn til Svineproduktionen, kan man ikke paa nogen Maade sige, at de, der skal købe Korn, ikke kan faa det betalt gennem det, de skal bruge det til.

Det, som for mig er af væsentlig Betydning, er, at jeg gennem de senere Aar

har set en dyrisk Produktion ved Hjælp af indkøbt Korn her i Landet, der har været ganske hen i Vejret og kun har været tabbringende. Det eneste Omraade, hvor der ikke har været Tab, har jo været i Svineproduktionen.

Jeg vil gerne sige, skønt det maa staa for min egen Regning, at hvis man kunde faa denne Kornlov gennemført med alle 4 Partiers Stemmer, kunde jeg tænke mig, at man, ligesom der i den sidste Lov var den Tilføjelse til Minimalprisen: 11 Kr., at den dog ikke kunde gaa op over 13 Kr., her bestemte, at Minimalprisen skulde være 13 Kr., men at den ikke kunde gaa op over et vist bestemt Tal. Paa dette som paa forskellige andre Omraader er vort Parti villigt til Forhandling, men vi fastholder, at en Mindstepris paa 13 Kr. ikke er noget urimeligt Forlangende af det korndyrkende Landbrug, idet jeg stadig gaar ud fra, at det er Landbrugets Opgave at dyrke Jorden paa den dygtigst mulige Maade for derefter under fornuftige Forhold at søge at afhænde de Produkter, der avles paa Jorden — ogsaa efter at de er omsat til dyrisk Produktion —, paa en saadan Maade, at Dyrkning af Jorden atter kan betale sig.

Kr. Johansen: Jeg skal ikke forsøge paa at forlænge Debatten, og det vilde jo blive et Forsøg i den Retning, dersom jeg vilde følge den ærede sidste Taler i alle de Betragtninger, han var inde paa. Jeg skal derfor indskrænke mig til et Par enkelte Bemærkninger, som jeg finder Anledning til.

Den ærede Ordfører for Udvalget (Lange) udtalte, at Tidspunktet netop var det rette for Gennemførelsen af en saadan Ordning. Det er muligt, at Tidspunktet for enkelte Købmænd og andre særlig interesserede er det rette, men hvad angaar Landbruget som Helhed, vil jeg gentage, at dette Tidspunkt sikkert er det mest uheldige, som i det hele taget kan tænkes for en Lovgivning af denne Art. De allerflæste af Rigsdagens Medlemmer — det vil ogsaa gælde mange Medlemmer af Venstre — vil faa en meget daarlig Modtagelse, dersom de nu ved Samlingens Slutning kommer hjem til deres Vælgere med denne Lov som det sidste Resultat af Rigsdagsarbejdet.

Det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Jøfsen Christensen) talte om det, Landbruget her forlanger, og den ærede Ordfører for Udvalget (Lange) saavel som det ærede 4de Medlem for 6te Kræds (J. R. Poulsen) talte ligeledes om denne Sag, som om det var et Krav fra Landbruget. Der er imidlertid intet, som berettiger de ærede